

Trabantem napříč Afrikou

13. 4. 2011 k nám přišel pan Přibáň a vyprávěl nám o své cestě Afrikou... Pokusím se jeho zážitky stručně převyprávět.

Naše cesta začala v Tunisu, kde jsme celkem strávili jeden den. Zaujal nás prodej benzínu na hranicích a měření čehokoli vůbec, protože v Africe je jedno, jestli prodáte o pět litrů benzínu víc nebo míň...

Dále jsme jeli na jih do Libye. Dostali jsme speciální libyjské SPZ a „hlídače“, který nás hlídal celou cestu Libyí. V Libyi jsou celkem asi 2 nebo 3 silnice a vedou přes poušť. Nikdo je tam příliš neudrzuje, a tak se tvoří pískové jazyky (my máme v zimě sněhové a oni, aby jim to nebylo líto, mají pískové, protože v Libyi nesněží :-))

Po těchto silnicích jsme se dostali do Egypta. Egypt byl na cestě ze všech zemí nejhorší. A protože jsme přijeli v termínu, kdy Egypťané slaví Ramadán (něco jako náš advent), při kterém se nesmí pracovat, čekali jsme na víza 14 dní. Je známo, že

obyvatelé Egypta se k památkám chovají hrozně. A bylo to vidět... A když už jsme ta víza konečně dostali, sjeli jsme až do nejjižnějšího města Egypta – Asuánu. Z Asuánu do Súdánu je jediný způsob dopravy – lodí. Loď ovšem vypadá tak, že ... no hrozně. Nakonec jsme se ale nalodili a odpluli jsme do Súdánu.

Naše trabanty ale přijely až dva dni po nás... V Súdánu platí jednoznačně heslo „This is Afrika“. V překladu je to myšleno jako „Nediv se, tohle je Afrika“. Jeli jsme opět přes poušť, jenže u trabantů platí schopnost zapadnutí kdekoli... Když jsme přijeli do Meroe, objevili jsme symbol Súdánu – opuštěné pyramidy s reliéfy. Cestou jsme viděli klasické rákosové chýše. Někteří lidé si myslí, že si je lidé dělají sami. Omyl! Kupují si takové polotovary a z těch se teprve chýše složí.

Další bod na cestě byla Etiopie. Etiopie = zelený ráj. Ovšem hranice mezi Etiopií a Súdánem tvoří provázek. Etiopský národní sport je stolní tenis. Kdekoli na ulici můžete vidět děti i dospělé, jak stojí u stolků a hrají stolní tenis nebo stolní fotbal. Jeli jsme taky okolo jezera Tana. V Etiopii se potvrdilo ještě jedno rčení. „Trabant do kopce nejezdí, z kopce nebrzdí a když brzdí, tak hoří...“

Pak

jsme se dostali do Keni. V Keni je na rozdíl od Libye silnice jedna. Taky tam mají jednu velkou turistickou atrakci = rovník. No a samozřejmě hodně NP....

Následovala Tanzanie. Není výjimkou, když na tanzanijské cestě potkáte žirafu (divokou) nebo želvu (divokou) nebo slona (divokého).

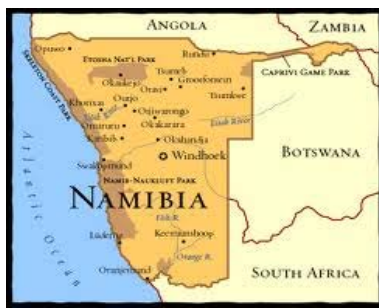
A je tu také Kilimandžáro.

Pak jsme se dostali do Zambie. V Zambii najdeme obrovské množství brouků a hnědého uhlí. Je tu také město Livingstone, blízko kterého se nacházejí Viktoriiny vodopády. Ty jsou ale většinu roku vyschlé.

Naše cesta pokračovala do Botswany. Tam jsme taky potkali spoustu divokých zvířátek. A taky tu teče řeka Zambezi. Namibie – další stát na naší cestě. Jsou tu asi nejkrásnější východy a západy slunce. Je tu významná diamantová oblast. No a samozřejmě moře...

Naše cesta se pomalu, ale jistě chýlila ke konci. Přejeli jsme hranice Jihoafrické republiky. Podívali jsme se na konec světa, na Střelkový mys – nejjižnější bod Afriky.

No a tady naše cesta končí...

Jana Kramlová P-A 2011